

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ «ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

...Κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια και έφτασε έξω στον δρόμο. Αυτή τη φορά οι σκάλες δεν του φάνηκαν ατελείωτες, όπως όταν τις ανέβαινε. Στο πρώτο παγκάκι που βρήκε κάθισε, πήρε δυο-τρεις βαθιές ανάσες και χαλάρωσε. Ξαφνικά ο πονοκέφαλος και το σφίξιμο στην κοιλιά τον εγκατέλειψαν. Μια φορά κοίταξε προς τα επάνω, προς το μπαλκόνι του γραφείου που είχε επισκεφτεί και δεν ξανακοίταξε ψηλά. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε την επιστροφή για το σπίτι.

Πραγματικά δεν μπορούσε να καταλάβει τι τον ενόχλησε περισσότερο σ' αυτό το γραφείο. Ήταν η γραφομηχανή, η γραμματέας, το αφεντικό, ο χώρος; Μάλλον όλα μαζί. Έφτασε στο σπίτι του, άνοιξε την πόρτα, φόρεσε άνετα ρούχα και κάθισε στον καναπέ κουρασμένος από τις σκέψεις και τους προβληματισμούς του. Στο τέλος ένοιωσε λύπη και χαρά ταυτόχρονα. Λύπη, γιατί δεν κατάφερε να βρει δουλειά στο γραφείο αυτό, αλλά και χαρά, γιατί κατάλαβε ότι με τόσο άγχος που είχε μάλλον θα έκανε στον υπεύθυνο κακή εντύπωση, αν τον συναντούσε. Υποσχέθηκε στον εαυτό του να δώσει μια δεύτερη ευκαιρία χωρίς άγχος στο επόμενο γραφείο εύρεσης εργασίας που θα επισκεπτόταν.

Κωνσταντίνος Διαμαντικός, Β1